

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce P.H.**, zastoupeného *JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem, se sídlem Klatovy, Čsl. legií 143*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. dubna 2012, č.j. DSH/4527/12

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu ze dne 28.2.2012, č.j. OD/2310/12/Ka, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 200/1990 Sb., kterého se měl dopustit tím, že dne 29.6.2011 v 10:04 hod. řídil na silnici č. I/27 mezi obcemi Dehtín a Štěpánovice ve směru na Klatovy motorové vozidlo tov. zn. Mitsubishi Lancer RZ..., překročil při průjezdu kontrolního úseku nejvyšší povolenou rychlost jízdy o min. 30 km/hod., čímž porušil ust. § 18 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že vozidlo v inkriminovaném okamžiku neřídil, že nasedl až na kraji obce Štěpánovice, kam mu vozidlo přivezl M.B. Žalobce poukázal na skutečnost, že M.B. řízení vozidla přiznal. Podle žalobce správní orgán I. stupně nesprávně nevyslechl žalobce, který se nedostavil z omluvitelného důvodu k prvnímu a jedinému jednání, aniž by se vzdal práva účasti na ústním jednání. Stručné vysvětlení právního zástupce posoudil správní orgán nesprávně jako dostačující s tím, že by žalobce k věci nic jiného neuvedl. Žalobce poukázal na ust. § 49 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále žalobce namítal, že správní orgán neprovedl navržené důkazy, a to ohledání na místě měření rychlosti, kterým mělo být prokázáno, že svědek policista M.R. nemohl sledovat otočení vozidla, když se otáčelo až na parkovišti před prodejnou světél. Dále žalobce namítal neprovedení výslechu svědka A.J., který byl svědkem výměny řidičů. Podle tvrzení žalobce spor spočívá ve skutkových okolnostech přestupkového jednání a následném ději, který nebyl dostatečně prokázán neprovedením navržených důkazů. Skutkové závěry správních orgánů považuje žalobce za nesprávné a účelové. Podle žalobce správní orgán II. stupně v odůvodnění zašel za hranice reality, resp. toho, co bylo v řízení prokázáno. Závěry o tom, kdy policista R. informoval kolegu Č. o jednání řidiče, kdy policista R. viděl vozidlo jet směrem na Plzeň, kdy byl schopen jej rozlišit podle registrační značky a kdy informoval o tom kolegu Č., kdy zahájil policista Č. svoji stíhací jízdu, kde se vozidlo na hlavní silnici otáčelo apod., je podle tvrzení žalobce čirou spekulací správních orgánů, které nemá oporu v provedeném dokazování. Tyto spekulace podle žalobce vycházejí ze skutkového stavu, který byl zjištěn zcela v rozporu se zákonem. Žalobce také namítal, že mu nebyla dána možnost před vydáním rozhodnutí se seznámit se skutkovým stavem zjištěným správním orgánem a vyjádřit se k němu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Současně podle žalobce bylo porušeno ust. § 2 správního řádu ohledně povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že správní orgán I. stupně provedl jak důkazy svědčící v neprospěch odvolatele, tak i důkaz, který žalobce navrhl, a to výslech M.B. Podle názoru žalovaného není porušením práva na spravedlivý proces neprovedení všech navržených důkazů, neboť je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy provede. Po provedení důkazů učinil správní I. orgán stupně podle žalovaného závěr o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, svůj závěr důkladně odůvodnil, tudíž nebyl důvod další důkazy provádět v souladu se zásadou procesní ekonomie. Správní orgán I. stupně evidentně podle žalovaného nepostupoval způsobem, že by bez odůvodnění přijal pouze jedno tvrzení a řádně nevyhodnotil věrohodnost výpovědí dvou skupin proti sobě stojících svědků. Důkazní hodnota místního šetření by byla podle žalovaného zanedbatelná, což je podrobně argumentováno v napadeném rozhodnutí. V řízení navíc nevznikla pochybnost, že by svědkem popisovaný manévr neproběhl, resp. že by jej svědek nesledoval. Důkaz svědeckou výpovědí pana J. byl podle žalovaného vyhodnocen jako nadbytečný, neboť vyhodnocením svědeckých výpovědí policistů bylo prokázáno, že na místo, kde se měl tento svědek nacházet, žalobce vůbec nedojel. Výpověď žalobce nebyla ve věci nutná, když jeho verzi přednesl jeho právní zástupce a nebyly zjištěny žádné okolnosti skutkového děje, které by mohl zodpovědět pouze žalobce. Žalovaný poukázal na závěr správního orgánu I. stupně, podle něhož se žalobce mohl jednání zúčastnit, a bylo jen na něm, zda tak učiní. Žalobní námitku, že neprovedení důkazů mohlo mít zásadní vliv na rozhodnutí, žalovaný odmítl jako nedůvodnou. Podle názoru žalovaného svědecké výpovědi policistů vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích

informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce byl řidičem vozidla. K porušení ust. § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. žalovaný uvedl, že k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se dostavil dne 27.2.2012 právní zástupce žalobce, jímž bylo takto plně realizováno právo žalobce na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.

V replice žalobce poukázal na skutečnost, že se před jednáním dne 7.10.2011 ze zdravotních důvodů řádně omluvil a že pod bodem č. 4 protokolu o tomto jednání je uvedeno, že správní orgán zváží další postup v tomto jednání, o němž bude obviněného informovat. Následně bylo o uznání vinným rozhodnuto dne 28. února 2012 s tím, že nebylo přistoupeno k samostatnému předvolávání obviněného, přestože to navrhl jeho právní zástupce, neboť správní orgán považuje vyjádření právního zástupce za vyjádření, které by zcela jistě vypověděl i obviněný. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dále uvedeno, že výpověď žalobce nebyla ve věci nutná, když jeho verzi přednesl jeho právní zástupce a nebyly zjištěny okolnosti, které by mohl zodpovědět pouze žalobce. Takový postup je podle názoru žalobce porušením základního práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a většiny zásad správního řízení. Podle tvrzení žalobce správní orgán I. stupně jednal o vině bez přítomnosti obviněného, aniž by se tento vzdal práva dostavit se k projednání přestupku. Pokud správní orgán I. stupně nepřítomnost žalobce u jednání dne 7.10.2011 bezprostředně nevyhodnotil jako takovou, která umožňuje projednat věc v jeho nepřítomnosti a ve věci při jednání nerozhodl, bylo podle názoru žalobce třeba nařídit nové ústní jednání a k němu žalobce předvolat. Žalobce namítal, že rozhodnutí bylo vydáno dne 28.2.2012 bez předchozího ústního jednání. Podle názoru žalobce došlo k porušení § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. Z tohoto ustanovení podle žalobce vyplývá, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání vždy, a každé jednání je třeba nařizovat. Stejně tak podle žalobce bylo porušeno ust. § 36 odst. 3. správního řádu, přičemž obdobný postup, jaký je upraven v tomto ustanovení správního řádu, vyplývá podle žalobce i z § 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. července 2011 byl oznámen výše označený přestupek žalobce, při kterém byla naměřena rychlost vozidla 124 km/hod na silnici mezi obcemi Dehtín - Štěpánovice ve směru na Klatovy, avšak řidič s projednáním přestupku na místě nesouhlasil. Podle tohoto oznámení při průjezdu kolem stanoviště laserového radaru žalobce náhle zpomalil, otočil se a pokračoval zpět na obec Dehtín. Vozidlo bylo zastaveno v obci Dehtín. Řidič se k oznámení přestupku nevyjádřil a odmítl se podepsat.

Podle úředního záznamu sepsaného pprap. Pavlem Čubanem byla naměřena výše uvedená rychlost vozidlu Mistubishi Lancer Evolution RZ..., které jelo směrem na obec Klatovy. Při průjezdu okolo stanoviště laserového radaru, který obsluhoval pprap. R., řidič zpomalil, otočil se a pokračoval v jízdě zpět na obec Dehtín. Za vozidlem se policisté po tomto ihned rozjeli ze Štěpánovic společně s pprap. Š. Vozidlo dojeli u skládky mezi obcemi Dehtín a Štěpánovice. Vozidlo bylo zastaveno v obci Dehtín. Poté bylo ověřeno, zda se kontrolované vozidlo shoduje se záznamem v radaru a zda se ve vozidle nacházela pouze jedna osoba jako při kontrole. Součástí správního spisu je i snímek vozidla pořízený laserem.

Dne 19.8.2011 vydal Městský úřad Klatovy, odbor dopravy – dopravní úřad příkaz podle § 87 zák. o přestupcích, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1

psím. f) bod 3 zák. o přestupcích. Žalobce proti tomuto příkazu podal dne 7.9.2011 odpor. Současně zmocnil JUDr. V.B. k zastupování v řízení na základě plné moci. Správní orgán předvolal žalobce prostřednictvím jeho zástupce k jednání na 7.10.2011. Dne 6.10.2011 došla správnímu orgánu I. stupně žádost zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu nemoci právního zástupce, k čemuž byla přiložena kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 26.9.2011. Správní orgán I. stupně zástupci žalobce faxem téhož dne doručil zamítnutí žádosti o odročení s tím, že správní orgán spatřuje v tomto snahu o průtahy ve věci a že v předvolání bylo poučení, že je povinnost bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit v případě nemožnosti se zúčastnit jednání ze závažných důvodů. Jelikož pracovní neschopnost je platná od 26.9.2011 a byla zaslána dne 6.10.2011, podle správního orgánu I. stupně se nejedná o bezodkladnou omluvu.

Při jednání dne 7.10.2011 byl přítomen právní zástupce žalobce. Uvedl, že v důsledku postupu správního orgánu byl nucen porušit léčebný režim a případné zhoršení jeho zdravotního stavu bude přičítáno k tíži správnímu orgánu. Žádost o odročení jednání podle zástupce žalobce byla podána teprve předchozího dne z toho důvodu, že nedošlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu, jak předpokládal. Podle vyjádření právního zástupce žalobce se nedalo předpokládat, že správní orgán žádost o odložení jednání zamítne, a proto se jednání nezúčastní obviněný, který stejně jako právní zástupce předpokládal, že žádosti o odročení bude vyhověno. Žalobce zásadně neodmítá svoji účast na řízení a dostaví se při dalším nařízeném jednání ke svému výsledku. Právní zástupce navrhl výslech obviněného a svědka M.B., který měl jet vozidlem ze Švihova do Štěpánovic, což zástupce žalobce dokládal knihou jízd vozidla Mitsubishi Lancer. Současně měl žalobce jet na místo setkání ve Štěpánovicích vozidlem Iveco RZ..., přičemž byla přiložena kopie knihy jízd tohoto vozidla. Dále právní zástupce navrhl vyslechnutí svědka A.J., který měl být náhodným svědkem události, kdy si žalobce a jeho zaměstnanec pan B. vyměňovali auto na okraji Štěpánovic u prodejny světél. Na dotaz správního orgánu právní zástupce uvedl, že neví, proč žalobce na místě kontroly policistovi nesdělil, že vozidlo neřídil. Podle protokolu o tomto jednání správní orgán zváží další postup v tomto jednání a bude písemně vyrozumívát žalobce prostřednictvím jeho zástupce.

Svědék pprap. M.R. ve výpovědi dne 7.10.2011 uvedl, že prováděl měření rychlosti přenosným radarem asi 200 až 300 metrů od obce Štěpánovice. Radarem změřil přijíždějící vozidlo Lancer a naměřil mu 124 km/hod, což nahlásil kolegovi ve Štěpánovicích a šel se za vozidlem dívat až ke krajnici, jelikož měření prováděl asi 5 metrů od silnice. Když vozidlo jelo kolem policisty, řidič si ho všiml a asi po 150 metrech se otočil a jel zpět na Plzeň. Policista, který byl na stanovišti ve Štěpánovicích, za tímto vozidlem vyjel. Z radiové komunikace se pak svědek R. dozvěděl, že řidiče kolega dojel a že ho zastaví v Dehtíně. Svědek označil do mapy místo otáčení vozidla s tím, že si přesně nepamatuje, zda vozidlo otáčelo přímo na silnici nebo zda zajelo na nějakou polní cestu. Viděl brzdová světla a pak vozidlo jelo zpět kolem něho. Po sdělení, že vozidlo otáčí, mu kolega odpověděl, že vyráží za vozidlem. Při zpětné cestě rovněž ve vozidle byla podle svědka jedna osoba.

Svědék pprap. Pavel Č. vypověděl, že měl stanoviště ve Štěpánovicích. Jeho kolega mu vysílačkou řekl, že změřil vozidlo Mitsubishi jedoucí rychlostí 124 km/hod. Poté mu řekl, že se vozidlo otáčí a na to svědek zareagoval nasednutím do vozidla a vyjetím směrem na

Plzeň. Když míjel policistu, který stál u silnice, ten mu řekl, kde se vozidlo nachází. Svědek Č. odpověděl, že řidiče vidí, následně ho dojel a zastavil. Proběhla rutinní kontrola dokladů, řidiče a ověřování totožnosti. U policisty, který prováděl měření, ověřil údaje o vozidle jako SPZ, typ vozidla, naměřenou rychlost. Svědek uvedl, že vozidlo dojel před odbočkou na skládku, přičemž v tu chvíli jelo dle předpisů do 90 km/hod.

Ve správním spise je dále mapa zakreslující stanoviště obou policistů, místo otáčení vozidla dle svědka R. cca 200 metrů od stanoviště a umístění prodejny světel na okraji obce cca 120 metrů před stanovištěm svědka Č. Dále je součástí správního spisu pracovní smlouva ze dne 31.5.2011, podle níž M.B. je zaměstnancem společnosti Hezčí domy Facility s.r.o., kde jednatelem je žalobce. Součástí správního spisu je i kopie knihy jízd vozidla Mitsubishi Lancer, podle níž dne 29.6.2011 řídil vozidlo pan B. ve směru Švihov – Štěpánovice v délce 8 km za účelem odvozu auta a poté žalobce ze Štěpánovic přes Švihov do Prahy. V knize jízd automobilu Iveco jsou přepisované údaje, podle nichž dne 29.6.2011 vozidlo řídil nejprve žalobce ze Švihova do Štěpánovic a poté pan B. ze Štěpánovic do Švihova.

Zástupce žalobce navrhl provedení důkazu ohledáním na místě samém, z důvodu rozporů ve výpovědi svědka R., který nedokázal spolehlivě označit místo, kde mělo dojít ke změně směru jízdy vozidla.

Dožádáním byl vyslechnut svědek M.B. dne 12.2.2012. Zástupce žalobce nebyl výsledku přítomen, avšak sám zajistil dostavení se svědka k výsledku. Svědek uvedl, že dne 29.6.2011 řídil vozidlo Mitsubishi Lancer ze Švihova do Klatov a v obci Štěpánovice se měl sejit se žalobcem, kde měl vyzvednout vozidlo Iveco. V obci Štěpánovice zastavil u obchodu s lampami, poté se s žalobcem vyměnili. Žalobce řídil vozidlo Mitsubishi Lancer, svědek vozidlo Iveco.

Dne 22.2.2012 bylo zástupci žalobce doručeno oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě 5-ti pracovních dnů. Dne 27.2.2012 zástupce žalobce se seznámil se spisem a uvedl, že nemá připomínek a že výpověď pana B. koresponduje s výpovědí žalobce.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se uvádí, že správní orgán hodnotí výpovědi policistů jako skutkově přijatelné a neodporující si. Jednotlivé úseky přestupkového děje jimi popsane se doplňují a shodují. Správní orgán I. stupně nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, neboť neměli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Podle správního orgánu I. stupně nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté uvedené zásady překročili. Policisté řidiče kontrolovali pouze v rozsahu běžné silniční kontroly a nepřekročili rámec nutný pro zjištění skutečností o přestupku. Výpověď svědka M.B. je podle správního orgánu I. stupně zcela v rozporu s výpovědí svědka R., který vozidlo Mitsubishi sledoval a jednoznačně potvrdil, že toto vozidlo se otáčelo ještě před obcí Štěpánovice. Podle názoru správního orgánu I. stupně pokud by mělo dojít k výměně řidičů, musel by svědek Č. dojet vozidlo daleko dříve, než za stanovištěm svědka R. vzdáleném cca 660 metrů od jeho stanoviště v obci Štěpánovice. Tvrzení svědka B. je

podle správního orgánu I. stupně technicky i časově neproveditelné, zvláště když podle svědka Č. obviněný jel běžnou rychlostí do 90km/hod. Obě vozidla se rozjížděla v klidu, a tudíž není technicky možné, aby svědek Č. nedojel vozidlo Mitsubishi dříve. V případě varianty svědka B. by muselo podle správního orgánu I. stupně dojít k tomu, že ve chvíli, kdy vozidlo zajíždí na parkoviště u prodejny osvětlení, hlásil by svědek R. otáčení vozidla. Ihned by vyjel svědek Č. ve směru na Plzeň, na parkovišti však musí dojít k zastavení vozidla, aby byla možná výměna řidičů. Za tuto dobu by podle správního orgánu I. stupně k tomuto místu zcela jistě dojel i svědek Č., což se ale nestalo. Proto muselo dojít k otáčení vozidla Mitsubishi dříve, nikoliv až u prodejny. Z těchto důvodů hodnotil správní orgán výpověď svědka B. jako účelovou. Správní orgán I. stupně poukázal rovněž na vztah pracovní spolupráce mezi obviněným a svědkem B. Z knih jízd a z výkazu práce podle správního orgánu I. stupně nevyplývá, že v době měření rychlosti řídil vozidlo Mitsubishi svědek B. V knize jízd není uveden čas, ve kterém k jednotlivým jízdám mělo dojít. Absence časového údaje podle správního orgánu I. stupně způsobuje, že tento důkazní materiál neprokazuje, že v době změření rychlosti vozidla Mitsubishi nebyl řidičem žalobce.

Správní orgán I. stupně dále samostatně nepředvolával žalobce s tím, že tento byl předvolán prostřednictvím svého právního zástupce, a tudíž měl možnost se jednání zúčastnit. Správní orgán I. stupně vycházel dále z toho, že zamítnutí žádosti o odročení jednání zaslal právnímu zástupci žalobce faxem ve 12:43 hod. Uvedl, že jelikož byl zástupce žalobce zplnomocněn k zastupování v plném rozsahu, na základě této plné moci měl také možnost za sebe ustanovit zástupce. Hlavně správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že v předvolání k jednání byl žalobce poučen, že pokud se nemůže jednání ze závažných důvodů zúčastnit, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Jelikož pracovní neschopnost je platná od 26.9.2011 a omluva byla doručena 6.10.2011 v 10:49 hod., měl správní orgán I. stupně za to, že se právní zástupce žalobce z jednání neomluvil bezodkladně. S ohledem na faxovou zprávu z 12:40 hod. měl správní orgán I. stupně za to, že právní zástupce žalobce měl dostatečný prostor k tomu, aby žalobce informoval, že ústní jednání proběhne v původním termínu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že jelikož právní zástupce žalobce při jednání popsal skutkový děj dle obviněného, považuje vyjádření zástupce za vyjádření, které by zcela jistě vypověděl i žalobce. Pokud chtěl právní zástupce, aby byl žalobce přítomen, měl si jeho přítomnost na jednání sám zajistit.

Neprovedení důkazu ohledáním správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že svědek R. přesně popsal, v jakém místě prováděl měření, kde stál, kam popošel po změření vozidla, aby měl výhled, a kde došlo k otáčení vozidla, a vše zakreslil do mapy. V jeho výpovědi správní orgán nevidí žádné rozpory a výpověď koresponduje s výpovědí svědka Č. Správní orgán I. stupně se tak neztotožnil s tvrzením, že svědek R. nedokázal spolehlivě označit místo otáčení vozidla.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že s ohledem na tvrzení žalobce, že se skutek odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, dostal správní orgán I. stupně požadavku zachování rovnováhy a provedl jak důkazy svědčící v neprospěch žalobce,

tak důkaz navržený žalobcem k prokázání jeho tvrzení, a to výslech M.B. Podle žalovaného není porušením práva na spravedlivý proces neprovedení všech navržených důkazů, neboť je na správním orgánu rozhodnout, které důkazy provede. Vždy musí být provedeny důkazy v takovém rozsahu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tento limit pro správní uvážení byl podle žalovaného splněn. Rovněž závěr správního orgánu o skutkovém stavu je důkladně odůvodněn, tudíž nebyl důvod provádět další důkazy v souladu se zásadou procesní ekonomie. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28.5.1996, čj. 6A 561/94-22. Žalovaný měl za to rovněž, že důkazní hodnota místního šetření by byla zanedbatelná, neboť kromě upřesnění vzdáleností, jež ale vyplývají ze zákresu v mapě, nelze předpokládat, že by se daly ostatní skutečnosti simulovat jako v inkriminované době, tj. např. rychlost vozidel či rychlost výměny řidičů. Důkaz svědeckou výpovědí pana Jechouta podle žalovaného byl nadbytečný, neboť vyhodnocením svědeckých výpovědí policistů bylo prokázáno, že na místo, kde se měl svědek nacházet, žalobce vůbec nedojel. Ani výpověď žalobce nebyla podle žalovaného nutná, když jeho verzi skutkového děje přednesl zmocněný zástupce. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v postavení obviněného a mohl vést obhajobu způsobem, jaký uzná za vhodný. Na rozdíl od svědků nebyl vázán povinností vypovídat pravdivě. V řízení podle žalovaného nebyly ani zjištěny žádné okolnosti skutkového děje, které by mohl zodpovědět pouze žalobce, nikoliv jeho právní zástupce. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že se odvolatel mohl jednání o vlastní vůli zúčastnit.

Podle žalovaného je nesporné, že policisté spolu komunikovali po celou dobu měření vozidla a svědek Č. vyjel za vozidlem žalobce z podnětu hlášení svědka R. Sledované vozidlo pak dojel svědek Č. před odbočkou na skládku před Dehtínem, přičemž toto vozidlo viděl již v době, kdy míjel stanoviště svědka R. Sledované vozidlo jelo v tuto dobu rychlostí do 90 km/hod. a zastaveno bylo v obci Dehtín. Pokud by podle žalovaného došlo k tvrzené výměně řidičů, mohl svědek R. podat hlášení o změně směru jízdy vozidla až tehdy, kdy by vozidlo přijíždělo zpět k jeho stanovišti, navíc tak blízko, aby svědek dokázal rozeznat jeho registrační značku. Teprve tehdy by mohl svědek Č. vzdálený na likvidačním stanovišti min. 660 metrů zahájit jízdu za sledovaným vozidlem. Toto však přímo vyvrací tvrzení svědka Č., že vozidlo spatřil již v okamžiku, kdy míjel stanoviště svědka R., jak vyplývá z nesporných skutečností. Žalovaný tak měl stejně jako správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce do místa tvrzené výměny řidičů vůbec nedojel, a tudíž byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Tvrzení svědka B. bylo vyhodnoceno jako technicky a časově neproveditelné. Podle žalovaného nebyl shledán rozpor mezi tvrzením svědka R. o tom, že viděl vozidlo otočit se ve vzdálenosti 150 metrů, a písemným zákresem místa otáčení ve vzdálenosti 200 metrů s tím, že rozdíl činí 50 metrů, což je odpovídající toleranci a pozorovacím schopnostem svědka a časovému odstupu svědecké výpovědi. Za stěžejní považoval žalovaný fakt, že svědek zřetelně viděl podle svého tvrzení, že k otočení vozidla došlo. Věrohodnost svědecké výpovědi podle žalovaného nezeslabuje skutečnost, že svědek nedokázal přesně uvést, zda vozidlo zajelo při otáčení na polní cestu či nikoliv. Pro svědka policistu to byla podle žalovaného rutinní pracovní činnost, situace mu nemusela připadat jedinečná, ani výjimečná.

Absence údaje o otáčení vozidla v oznámení přestupku a v úředním záznamu nezakládá podle žalovaného pochybnost, že by k tomuto manévru nedošlo. Vozidlo odvolatele bylo zastaveno k silniční kontrole a odvolatel podle žalovaného nenamítal, že by

vozidlo v době přestupku neřídil. Do oznámení přestupku byly relevantní skutečnosti pro skutkovou podstatu přestupku a její právní kvalifikaci. Popis otáčení vozidla se skutkovou podstatou přímo nesouvisel. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, čj. 1 As 96/2008-115, podle něhož úřední záznam poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek. K dokazování slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala. Policisté se podle žalovaného soustředili na přestupek, který byl řádně zdokumentován výstupem z měřicího zařízení, a neoznámili jednání žalobce, které svědek R. sledoval navíc ze vzdálenosti přibližně 150 – 200 metrů, tedy pro právní a skutkové vymezení ze vzdálenosti značné. Podle žalovaného není neobvyklé, když policisté apriori konali silniční kontrolu v intencích důvodů, pro které byl žalobce zastaven. Naopak to podle žalovaného svědčí o tom, že policisté ani v případě nesouhlasu žalobce se spácháním přestupku nebyli hnáni snahou uznat jej vinným jiným přestupkem.

Žalovaný měl také za to, že omluva právního zástupce žalobce z jednání dne 7.10.2011 byla odmítnuta správním orgánem I. stupně oprávněně, neboť povinností zástupce bylo omluvit se včas, po zjištění důležitých důvodů omluvy, což ale zástupce neučinil.

Dále žalovaný vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, čj. 4 As 19/2007-114, podle něhož není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou v dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Žalovaný k tomu dodal, že při aplikaci v této obecné rovině příslušné judikatury je uvedený závěr založen na předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by na způsobu vyřízení věci, ve které vypovídá, měl jakýkoliv záměr. Je přirozené, že osoba, již hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je pochopitelné, bude-li tvrdit pouze skutečnosti, jež jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Podle žalovaného tento výchozí předpoklad byl u svědků policistů splněn, když nebylo shledáno, že by byli motivováni jinou snahou, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, než snahou spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. Naopak k nevěrohodnosti skutkového tvrzení žalobce žalovaný uvedl, že žalobce po celou dobu silniční kontroly neuvedl, že vozidlo neřídil v době spáchání přestupku. Takové tvrzení by podle žalovaného bylo zcela logické a odpovídající situaci. Žalovaný poukázal dále na skutečnost, že žalobce tak neučinil ani při podání odporu proti příkazu. Dále žalovaný uvedl, že pan M.B. coby tvrzený řidič by se v té době musel nacházet ještě v blízkosti místa spáchání přestupku a nic nebránilo tomu, aby policisté takové tvrzení prověřili. Žalovaný si byl vědom skutečnosti, že žalobce jako obviněný z přestupku může skutečnosti na svoji obhajobu uvádět po celou dobu řízení, nicméně v tomto bodě se jednalo o zásadní skutkové tvrzení a toto samo o sobě věrohodnost tvrzení žalobce i svědka B. značně oslabuje. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008, čj. 1 As 64/2008-122.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Při posuzování žaloby soud vycházel ze zjištění, že námitky vznášené v řízení soudním se v podstatě shodují s námitkami uplatňovanými před správními orgány obou stupňů. Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je také zřejmé, že se žalobcovými námitkami správní orgány zabývaly, a velmi podrobným a přesvědčivým způsobem zdůvodnily, proč nepovažují tyto námitky za důvodné. Soud se se závěry správních orgánů obou stupňů ztotožňuje.

Žalobní námitky směřují jednak proti nedostatečnému skutkovému zjištění spočívajícímu v neprovedení navržených důkazů, dále proti nesprávnému hodnocení provedených důkazů a konečně proti porušení některých procesních ustanovení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2006 čj. 6 As 47/2005 - 84 (všechna cit. rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“.

Je zřejmé z výše shrnutých odůvodnění správních orgánů obou stupňů, že správní orgány povinnosti přesvědčivého a logického odůvodnění plně dostály. Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že v daném případě byl skutkový stav dostatečně zjištěn i bez provedení všech navržených důkazů. Soud neshledal porušení ust. § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány obou stupňů popsaly podrobně svá zjištění. Zejména žalovaný správně určil, které skutečnosti lze považovat za nesporné, a jaká zjištění vyplývají ve vztahu k těmto nesporným skutečnostem z dalších důkazů - z výpovědí policistů. Úvahy žalovaného jsou přesvědčivé a logické stejně jako závěr, že žalobce do místa tvrzené výměny řidičů nedojel, když nepřetržitá komunikace policistů takovou možnost v podstatě vyvrátila. Soud se shoduje se žalovaným v tom, že pokud policista manévr otáčení vozidla sdělil svému kolegovi, ten vzápětí za vozidlem vyrazil a při míjení prvního policisty měli vozidlo žalobce na dohled, popis události působí logicky a odpovídá i časově.

Soud neuznal ani námitku nesprávného hodnocení provedených důkazů a tvrzení, že závěry žalovaného o skutkovém stavu jsou spekulace. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se NSS zabýval též v rozsudku č. j. 4 As 19/2007 - 114 ze dne 27.9.2007, v němž mj. konstatoval následující. „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru*

nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“

Také v projednávané věci je zřejmé, že správní orgány obou stupňů se otázkou věrohodnosti výpovědí policistů zabývaly a odůvodnily, proč lze tyto výpovědi považovat za věrohodné: jednak proto, že se v zásadních skutkových okolnostech shodují mezi sebou navzájem a korespondují s oznámením přestupku a s úředním záznamem, a jednak proto, že nebyl zjištěn žádný důvod, na základě kterého by policisté měli na věci nějaký zájem.

Naopak, jak správní orgány správně poukázaly, věrohodnost tvrzení žalobce je zásadně snížena tím, že na místě samém ani v odporu proti příkazu nenamítal to nejdůležitější – totiž že přestupek nespáchal, protože vozidlo v inkriminované době neřídil.

Za přílehlavý považuje soud odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008, čj. 1 As 64/2008-122, podle něhož „*jestliže stěžovatelka v oznámení o přestupku své stanovisko k věci vůbec neuvedla a oznámení odmítla podepsat (č. l. 3 - 4 správního spisu), v odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 23. 11. 2006 tvrdila, že po ní oba policisté požadovali předložení telefonu, což ona odmítla (č. l. 9 správního spisu), a u ústního jednání dne 9. 1. 2007 tvrdila, že u sebe žádný telefonní přístroj neměla, a proto jej odmítla předložit (č. l. 17 správního spisu), nelze krajskému soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné. Ani sama stěžovatelka přitom v kasační stížnosti existenci uvedených rozporů ve svých výpovědích nezpochybnila a nenabídla soudu jejich případné hodnověrné vysvětlení. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru krajského soudu, že jejich výpovědi jsou naopak zcela věrohodné.*“

Soud neshledal pochybení ani v neprovedení všech navržených důkazů. Jelikož má soud za to, jak již bylo výše uvedeno, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře, akceptuje i jako dostačující odůvodnění správních orgánů, proč nebyly provedeny všechny navržené důkazy s odůvodněním o nadbytečnosti místního šetření s tím, že výpovědi policistů i zakres do mapy jsou souladné a dostatečně přesné, se soud ztotožňuje. Rovněž lze souhlasit se závěrem o nadbytečnosti výpovědi svědka J. s ohledem na situaci, že žalobcova verze byla vyvrácena a žalobce na místo, kde se měl svědek nacházet, vůbec nedojel.

Soud rovněž akceptoval závěr správních orgánů, že právní zástupce přednesl verzi žalobce, tudíž nebylo nutné žalobce znovu osobně předvolávat. Jelikož správní orgán informoval zástupce žalobce vzápětí po omluvě o tom, že jednání proběhne, a zástupce se na jednání dostavil, z ničeho nevyplyvá, že by se jednání nemohl žalobce účastnit také. Soud tak neshledal porušení ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť nenastala situace, kdy by osobní přítomnost žalobce při jednání byla nezbytná, a současně se jednání zúčastnil a práva žalobce hájil zvolený zástupce. Rovněž nebylo shledáno porušení žalobcem tvrzeného ust. § 46 odst. 1 věty druhé a třetí správního řádu, podle něhož „*uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal*“. Práva žalobce byla realizována v souladu s § 34 správního řádu prostřednictvím jeho zástupce. Na daný případ lze aplikovat odůvodnění

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011 čj. 2 As 111/2011- 56, podle něhož „žalobce nebyl předvoláván za účelem výsledku, nýbrž k ústnímu jednání, přičemž jeho neúčast na něm zásadně v jeho konání nebránila. Jak přitom výslovně uvedl zdejší soud v citovaném rozsudku 1 As 100/2008, i zákonný požadavek nutnosti osobní účasti je třeba vykládat tak, že „správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek zbudován.“ Je tak zřejmé, že interpretace nezbytnosti účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení. Je zcela zřejmé, že v daném případě neúčast žalobce na ústním jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla. Rovněž v tomto směru je třeba přisvědčit argumentaci žalovaného.“

Soud neshledal ani porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť ze spisu jednoznačně vyplývá a výše v tomto rozsudku je uvedeno, že zástupci žalobce bylo doručeno poučení o možnosti seznámit se s obsahem spisu a podat vyjádření, že této možnosti bylo využito a že dne 27.2.2012 se zástupce žalobce dostavil k seznámení se spisem a jeho vyjádření je zaznamenáno ve spise.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. listopadu 2013

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková